

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. J. (1) zamieszkuje w centrum K.. W dniu 30 maja 2014r. w godzinach popołudniowych, miał zamiar pojechać rowerem do rodziców, którzy zamieszkują na osiedlu (...). Kiedy znalazł się na ul. (...), wsiadł na rower i kierował nim jadąc wzdłuż tej ulicy. Po przejechaniu około 300 m został zatrzymany do kontroli drogowej przez policjantów z Komendy Wojewódzkiej Policji w O.. Z uwagi na to, że tor jazdy rowerzysty nie był stabilny, został on przebadany na zawartość alkoholu. Przeprowadzone badanie na zawartość alkoholu urządzeniem elektronicznym wykazało kolejno 0,13 i 0,10 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. W trakcie sprawdzania w policyjnej bazie danych, okazało się, że R. J. (1) był już wcześniej karany za kierowanie rowerem w stanie nietrzeźwym i ma orzeczony zakaz kierowania rowerami do 2016r. orzeczony przez Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu wyrokiem z dnia 15 listopada 2012r.

W trakcie kontroli drogowej R. J. (1) był spokojny i wykonywał polecenia policjantów. Po wykonaniu czynności, policjanci odwieźli rowerzystę do domu i zakazali mu dalszej jazdy rowerem.

dowód: - zeznania świadka S. K. – k. 6-8, 41,

- zeznania świadka Ł. K. – k. 9-11, 41,

- wyjaśnienia R. J. – k. 25, 28,

- protokół użycia alkosensora – k. 2-3,

- odpis wyroku SR K-K. – k. 18.

R. J. (1) jest kawalerem. Zamieszkuje sam. Nie posiada nikogo na utrzymaniu. Legitymuje się wykształceniem podstawowym. Pracuje zawodowo będąc zatrudnionym w firmie remontowo – budowlanej w G.. Miesięcznie osiąga dochody w wysokości około 2.500 zł brutto. Nie posiada majątku. Do tej pory nie był leczony psychiatrycznie, ani odwykowo.

W przeszłości R. J. (1) był karany, w tym za występki z art. 178a § 2 kk i z art. 244 kk. I tak wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 18 maja 2011r. sygn. akt II K 221/11 został skazany za czyn z art. 178a § 2 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 4 lat i jako środek karny został orzeczony zakaz prowadzenia rowerów na okres 3 lat. Następnie wyrokiem z dnia 13 września 2013r. sygn. akt II K 844/12 za czyny z art. 178a § 2 kk i art. 244 kk, Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu orzekł wobec R. J. (1) karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. A, A1 i motorowerów na okres 2 lat, a rowerów na 4 lata. Kolejnych skazań wobec tego oskarżonego już nie było.

dowód: - wyjaśnienia R. J. – k. 25,

- dane osobowe – k. 26,

- dane o karalności – k. 14-16,

- odpis wyroku – k. 18.

R. J. (1) słuchany w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do kierowania rowerem wbrew obowiązującemu go zakazowi orzeczonemu przez Sąd. Podał, iż nie miał pieniędzy na bilet, aby do rodziców pojechać autobusem. Wyrzcił jednocześnie skruchę z powodu zaistniałego zdarzenia.

dowód: - wyjaśnienia R. J. – k. 25, 28.

Sąd zważył, co następuje:

po przeprowadzonym postępowaniu dowodowym wina i okoliczności czynu popełnionego przez oskarżonego R. J. (1), w ocenie Sądu, nie budzą wątpliwości.

Stan faktyczny Sąd zbudował w oparciu o przeprowadzone dowody, a to głównie zeznania świadków S. K. (2) i Ł. K. (2), wyjaśnienia samego oskarżonego oraz z dokumentów w postaci odpisu wyroku sądowego, czy danych o karalności. Zdaniem Sądu zeznania świadków uzupełniają się i są logiczne, jak również zbieżne z wyjaśnieniami samego oskarżonego oraz z dowodami w postaci dokumentów, w tym odpisu wyroku w sprawie II K 844/12 z adnotacją o odbyciu kary. Zatem Sąd nadał tym zeznaniom przymiot wiarygodności. Tym samym Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego bowiem są one zbieżne z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Wyjaśnienia te również potwierdzają istniejącą rzeczywistość co do środka karnego orzeczonego wobec R. J. (1), jak i odbytej przez niego kary pozbawienia wolności.

Dokonana w oparciu o powyższe dowody rekonstrukcja stanu faktycznego nie pozostawia wątpliwości, że oskarżony swoim czynem wyczerpał znamiona występkę z art. 244 kk. R. J. (1) w dniu 30 maja 2014r. kierował bowiem rowerem w K. na ul. (...), a zatem w czasie, kiedy obowiązywał go zakaz prowadzenia pojazdów rowerów orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu w sprawie II K 844/12, którego okres jeszcze nie minął. Kwalifikacja czynu stawianego oskarżonemu słusznie ujęta została w warunkach recydywy specjalnej podstawowej, opisanej w art. 64 § 1 kk, albowiem oskarżony w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 25 stycznia 2013r. do 25 lipca 2013r. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 15 listopada 2012r. sygn. akt II K 844/12, popełnił umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które była już skazany.

W tym stanie rzeczy, z uwagi na brak wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego i jego winy, a także kwalifikacji prawnej zarzucanego mu czynu, należało rozważyć kwestię wymiaru kary za ów czyn.

Występek określony w art. 244 kk zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 3. Uznając oskarżonego R. J. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Analizując kwestię wymiaru kary za przypisany oskarżonemu występek, Sąd kierował się wskazaniem w zakresie wymiaru kary opisanymi w art. 53 § 1 i 2 kk zważając, aby wymiar kary był adekwatny do stopnia winy oraz współmierny do stopnia społecznej szkodliwości czynu. W przekonaniu Sądu czyn oskarżonego charakteryzował się wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Sąd miał na uwadze to, że oskarżony świadomie wsiadł na rower zdając sobie sprawę, że uprzednio, bo w roku 2012, Sąd orzekł wobec niego zakaz kierowania właśnie tego rodzaju pojazdem. Zasadnicze znaczenie należało również przypisać okolicznościom podmiotowym i przedmiotowym towarzyszącym temu przestępstwu. Przede wszystkim w tym miejscu należy podkreślić, że oskarżony czynu tego dopuścił się po raz kolejny, a zatem wynika, że miał na uwadze jedynie swoje potrzeby (chciał pojechać do rodziców), nie bacząc, iż nie może kierować rowerem z uwagi na zakaz sądowy. Nie bez znaczenia w tym zakresie pozostają także warunki osobiste i środowiskowe, w których żyje oskarżony. R. J. (1) pracuje zarobkowo, jednocześnie nie posiada majątku. Postępowanie oskarżonego w dniu zdarzenia można wytłumaczyć, ale w żaden sposób nie usprawiedliwiać. R. J. (1) jest osobą dorosłą i bierze odpowiedzialność za swoje postępowanie, nawet w trudnych dla niego sprawach. Sąd jednakże uwzględnił pobudki, jakimi kierował się oskarżony. Nie miał pieniędzy na bilet autobusowy i dlatego postanowił pojechać rowerem, a zatem kierował się względami finansowymi, a nie dla wyburku. W swych wyjaśnieniach nie kluczył, przyznał się od razu do popełnionych wcześniej przestępstw, nie utrudniał postępowania legitymującym go policjantom. Przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa Sąd uznał jako okoliczność łagodzącą, a za okoliczność obciążającą przyjął wspomnianą wyżej karalność za podobne występkę.

Uwzględniając powyższe rozważania Sąd wymierzył oskarżonemu karę w granicach ustawowego zagrożenia, według swojego uznania ustalając, iż jest ona adekwatna do stopnia winy oskarżonego, społecznej szkodliwości jego czynu oraz w pełni realizuje cele kary określone przez ustawodawcę, w tym nie tylko w zakresie funkcji resocjalizacyjnej, wychowawczej oraz prewencji indywidualnej wobec oskarżonego, ale także w zakresie szeroko pojmowanej prewencji

ogólnej oraz kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, w tym w szczególności w wymiarze kreowania właściwego szacunku dla obowiązującego prawa. Tym samym Sąd uznał za wystarczającą orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania

Sąd zawiesił warunkowo wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat, zgodnie z treścią art. 70 § 1 pkt 1 kk uznając, iż jest to wystarczające, aby osiągnąć wobec sprawcy cele kary. W uzasadnieniu zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, Sąd dał wyraz zasadzie ultima ratio kary pozbawienia wolności określającej prymat kar wolnościowych przed bezwzględną karą pozbawienia wolności. W ocenie Sądu zarówno okres warunkowego zawieszenia wykonania kary, jak i okres próby, są jak najbardziej słuszne i celowe w sytuacji oskarżonego. Czas ten pozwoli zweryfikować zachowanie oskarżonego w kontekście pozytywnej prognozy będącej podstawą warunkowego zawieszenia wykonania kary. Dolegliwość kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania polega na istniejącym przez okres próby zagrożeniu wykonania kary, pełni zatem funkcję ostrzegawczą i hamującą przed naruszeniem obowiązku prawnego. Groźba wykonania kary stanowi zatem motywację dla oskarżonego do powstrzymywania się od popełniania kolejnych przestępstw.

Zdaniem Sądu, orzeczenie takiej kary towarzyszy przekonanie, iż będzie ona wystarczająca do osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, przede wszystkim z punktu zapobieżenia powrotu do przestępstwa. Dolegliwość orzeczonej kary, w ocenie Sądu, wzbudzi ostatecznie w oskarżonym zrozumienie, że za negatywne zachowanie należy ponieść określone konsekwencje.

Sąd na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, na które składają się poniesione w sprawie wydatki w kwocie 90 zł i opłata od wymierzonej kary w kwocie 180 zł. W ocenie Sądu oskarżony jest w stanie ponieść koszty bez uszczerbku dla własnego utrzymania. R. J. (1) posiada dochody, a nie ma nikogo na utrzymaniu.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.